

EUROPA-PARLAMENTET

SPECIALUDGAVE

DET EUROPÆISKE RÅD
den 16. og 17. december 2004
Bruxelles

TALE AF FORMANDEN JOSEP BORRELL FONTELLES
FORMANDSKABETS KONKLUSIONER

04/S-2004

Generaldirektoratet for Parlamentets Ledelse

DA

DA

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2004)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2004)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\2004\12-Bruxelles

Tale af Europa-Parlamentets formand, Josep Borrell,

på Det Europæiske Råds møde

Bruxelles, den 17. december 2004

Mine damer og herrer, medlemmer af Det Europæiske Råd.

Jeg vil allerførst takke det nederlandske formandskab for den imødekommenhed, det har vist Europa-Parlamentet. Jeg vil også rose formandskabet for den vægt, det har lagt på kommunikationen i EU på et tidspunkt, hvor formidlingen af information til borgerne er en absolut nødvendighed.

For en måned siden gav jeg Dem tilsagn om, at Europa-Parlamentet ville gøre alt, hvad der var nødvendigt, for at en stærk Kommission med et bredt parlamentarisk flertal kunne begynde sit arbejde.

Vi har holdt ord.

Og hvad er det, den skal arbejde med?

Den 26. januar 2005 forelægger kommissionsformand Barroso sit arbejdsprogram for 2005 og det flerårige program for de kommende fem år. For første gang vil han foreslå en interinstitutionel aftale for vedtagelsen af dette femårsprogram og dermed reelt tage forskud på forfatningens ikrafttrædelse.

Vi er i Parlamentet parate til at forhandle om en sådan aftale, der giver os alle en ramme for vort arbejde i de kommende fem år.

I mellemtiden er der flere spørgsmål, der står på listen over vore politiske prioriteter.

Jeg vil starte med de finansielle overslag.

Europa-Parlamentet tager sin uomtvistelige rolle i forbindelse med de finansielle overslag meget alvorligt.

Vi skal sammen nå frem til en aftale for perioden 2007-2013. Parlamentet har i den forbindelse nedsat et midlertidig udvalg, som jeg har den ære at være formand for, og som har til formål at fastlægge en sammenhængende og fornuftig holdning. Vi arbejder på grundlag af Kommissionens forslag.

Vi ønsker at nå til enighed. Vi ønsker det inden for den fastsatte tidsplan. Men vi ønsker ikke en hvilken som helst aftale. Og uden Europa-Parlamentet vil der ikke være nogen finansielle overslag.

Det er desuden nødvendigt, at medlemsstaterne når til enighed indbyrdes.

Seks medlemsstater har formelt givet udtryk for deres holdninger til de forslag, som er forelagt af Prodi-Kommissionen, og som Barroso-Kommissionen officielt har overtaget. En sammenligning af tallene taler for sig selv.

For det første skal de ting, der sammenlignes, være sammenlignelige. Det er absurd at sammenligne et forslag fra Kommissionen om betalingsbevillinger med et forslag fra de seks medlemsstater om forpligtelsesbevillinger.

Det, der skal sammenlignes, er

- et forslag fra Kommissionen, som repræsenterer 1.025 millioner euro i forpligtelsesbevillinger for perioden 2007-2013, det vil sige 1,26 % af BNP, med

- et forslag fra de seks medlemsstater, som repræsenterer 815.000 millioner euro i forpligtelsesbevillinger for samme periode, det vil sige 1 % af BNP.

Forslaget fra de seks medlemsstater indebærer en nedskæring på 210.000 millioner euro i forhold til Kommissionens forslag.

Man må spørge sig, om tallet på 1 % vil tvinge os til at nedtone vore politiske mål og genforhandle de forpligtelser, som vi har påtaget os?

Jeg vil også gerne minde Dem om, at såfremt der ikke opnås enighed mellem Parlamentet og Rådet om den nye flerårige finansielle ramme, vil det betyde

- årlige forhandlinger om samtlige EU-politikker
- tilbagevenden til den årlige budgetprocedure, der er fastsat i traktaterne, og som tvinger budgetmyndighedens to grene til at nå til enighed. Jeg er overbevist om, at hverken Rådet eller Parlamentet ønsker at vende tilbage til fortidens stridigheder, hvor hver institution ønskede at gennemtvinge sit kriterium.

Jeg forstår ikke, hvorledes Rådet kan beskære finansieringsrammen og samtidig leve op til de nye udfordringer og prioriteter, som EU står over for, i betragtning af at De allerede selv har fastsat udgifterne til landbruget frem til 2013.

Når jeg taler om udfordringer og prioriteter, tænker jeg især på

- fuld gennemførelse af den nuværende udvidelse og den kommende udvidelse
- bevarelse af samhørighedspolitikken, som er et autentisk solidarisk EU-instrument
- EU's stadig større rolle i verden og de nye politikker, navnlig på områderne forskning og undervisning.

Tillad mig en bemærkning: Det er interessant at konstatere, at de medlemsstater, der er tilhængere af endnu en udvidelse (jeg tænker her navnlig på Tyrkiet) er dem, der er mindst indstillede på en passende finansiering.

Jeg har en fornemmelse af, at Rådet hele tiden ønsker flere europæere, men mindre Europa.

Det er ikke muligt at få mere Europa med færre midler. Sådan udtrykte José Barroso det forleden i Parlamentet.

Men De skal ikke være nervøse. I modsætning til, hvad der siges, er Europa-Parlamentet ikke en slap budgetmyndighed. Det viser tallene.

- I perioden 1988-2003 er det af de to budgetmyndigheder Rådet, der har øget sine udgifter mest, nemlig de obligatoriske. Hertil kommer, at de 15 medlemsstaters statsbudgetter i perioden 1996-2002 er blevet forøget med 22,9 %, mens EU's budget kun er blevet forøget med 8,2 %.

Det budskab, som ligger mig på sinde at overbringe Dem, er, at denne forhandling ikke bør begrænses til udelukkende at være et "slagsmål om tal og procenter", men at den skal handle om et Europa-projekt, hvis finansiering skal stå mål med ambitionerne.

Mine damer og herrer.

Inden jeg kommer ind på det centrale emne for dette Europæiske Råd, nemlig Tyrkiet, vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til andre spørgsmål, som også er på dagsordenen.

Diskussionen omkring afgørelsen om Tyrkiet har overskygget afgørelserne om Bulgarien, Rumænien og Kroatien. Hvad angår Bulgarien, støtter vi de bestræbelser, der er udfoldet, for de har gjort det muligt for landet at overholde tidsplanen for tiltrædelsesprocessen.

Hvad angår Rumænien, mener vi fortsat, at der er behov for yderligere arbejde for at sikre, at retsvæsenet bliver mere uafhængigt, at der anvendes færre nøddekreter, og at der gøres en større indsats for at udrydde korrupsionen på alle niveauer. Det er klart for Parlamentet, at Rumænien bør underkastes samme vilkår som Bulgarien. Men jeg kan dog sige Dem, at Parlamentet vil gøre alt, hvad der står i dets magt, for at vedtage sin samstemmende udtalelse om afslutningen af forhandlingerne den 13. april.

EU's menneskerettighedsrepræsentant

Rådets beslutning om at udnævne en EU-menneskerettighedsrepræsentant vækker en vis bekymring i Parlamentet. Vor institution har, som De ved, været pioner på dette område og har fra starten været med til at indføre menneskerettighedsklausulerne i vore internationale aftaler.

På den ene side har menneskerettighederne altid været en hovedsøjle i vores måde at gribe EU's udenrigspolitik an på, og udnævnelsen af en sådan repræsentant kan styrke betydningen af menneskerettighederne.

På den anden side hersker der en vis usikkerhed omkring Parlamentets mulighed for at kontrollere EU's arbejde på dette område. Parlamentet har haft et godt samarbejde med Kommissionen på dette felt, og vi har den allerstørste interesse i at sikre dette samarbejdes kontinuitet.

Hvordan vil denne repræsentant underrette Parlamentet om sit arbejde? Jeg vil gerne have, at De tænker over disse spørgsmål, inden De satser på en idé, som kan skabe vanskeligheder, eller som risikerer at blive et rent symbolsk element.

Fredsprocessen i Mellemøsten

Jordans kong Abdullah udtalte i sidste måned i Europa-Parlamentet, at der ville komme en god mulighed for fredsprocessen, men at den kun ville vare to år. Præsidentvalget den 9. januar i Palæstina er en vigtig lejlighed til at holde denne proces åben. Derfor vil Parlamentet sende 30 medlemmer som valgobservatører og dermed den største delegation nogensinde.

Ukraine

EU har for en gangs skyld vist lederskab på internationalt plan. Jeg mener, at vi kan lykønske den høje repræsentant for udenrigspolitikken, Javier Solana. Jeg agter at besøge Ukraine efter valget og åbningen af det nye Parlament i Kiev som et symbol på Europa-Parlamentets støtte til den demokratiske proces.

Tyrkiet

Europa-Parlamentet anmodede Dem ved afstemningen for 2 dage siden om at optage forhandlinger med Tyrkiet "uden ugrundet ophold". I aftes meddelte Jan Peter Balkenende, at der ville blive indledt forhandlinger med Tyrkiet den 3. oktober.

Denne dato er på linje med Parlamentets udtalelse.

Jeg håber, at Tyrkiet allerede i dag kan acceptere de betingelser, som De fastsatte i går.

Resultatet af afstemningen var klart. 407 stemmer for og 262 stemmer imod. Men det, som Parlamentet afslog, er lige så vigtigt som det, det vedtog. Parlamentet afslog blankt enhver plan B, et privilegeret partnerskab eller ethvert alternativ til fuld tiltrædelse. Vores holdning er klar og definitiv. Naturligvis indebærer optagelse af forhandlinger ikke fuldførelse. Ingen kan i nogen tiltrædelsesforhandling forudsige det endelige resultat. Men målet for at indlede forhandlingerne er fuld tiltrædelse.

Det er klart - og jeg ved, at dette punkt har været genstand for intense forhandlinger med Erdogan - at optagelsen af forhandlinger indebærer Tyrkiets anerkendelse af Cypern. Omkring forhandlingsbordet vil der sidde 25 lande, et af dem vil være Cypern, og et andet vil være Tyrkiet.

Det er klart, at forhandlinger indebærer anerkendelse af forhandlingspartnerne.

Parlamentet har drøftet sin holdning meget. I løbet af de seneste måneder har spørgsmålet om Tyrkiet praktisk taget lagt fuldt beslag på Parlamentet. Konferencer, besøg, bl.a. af premierminister Erdogan og Leyla Zana, uafhængige rapporter, delegationsbesøg i området, høringer om kvindernes rettigheder, menneskerettighederne og så videre.

Under mit besøg i Tyrkiet kunne jeg konstatere, at alle lige fra myndighederne til menneskerettighedsadvokaterne, lige fra den græsk-ortodokse patriark til fagforeningslederne, jeg gentager, alle ønskede optagelse af forhandlingerne. Det var klart, at udsigten til tiltrædelse havde været drivkraften og nu er garanten for den politiske, sociale og økonomiske reform. Et nej ville betyde en tilbagegang for denne proces.

Det er også klart, at det er en enorm opgave at integrere Tyrkiet i EU, og jeg er ikke sikker på, at alle de mennesker, som jeg mødtes med i Tyrkiet, var fuldt bevidste om, hvor stor en indsats, der kræves. Størstedelen af Parlamentets betænkning koncentrerer sig om, hvad der skal gøres efter optagelsen af forhandlingerne. Parlamentet bør på sin side intensivere forbindelserne med det tyrkiske civilsamfund.

Vi står også over for den store opgave at give den offentlige opinion i Europa en politisk forklaring. Hvis spørgsmålet om Tyrkiet opfattes som et nyt "slag ved Lepanto" eller en ny "belejring af Wien", når vi ingen vegne.

Derfor ønsker Parlamentet at blive hørt om ethvert forslag om at stille forhandlingerne med Tyrkiet i bero. Når Parlamentet sidder med nøglen til accept af tiltrædelsen efter forhandlingerne, vil det være mærkeligt blot at underrette os om den afgørelse, man har truffet. Navnlig, fordi det er nødvendigt at knytte Parlamentet til arbejdet med at forklare forhandlingerne for den offentlige opinion. Hvordan kan Parlamentet forklare en afgørelse, som det end ikke har haft del i?

Og som sidste punkt:

Kofi Annan/Irak

Jeg vil gerne takke formandskabet for at have taget initiativ til, at Kofi Annan skal tale til Dem. For et år siden modtog Parlamentet Kofi Annan i anledning af overrækkelsen af Sakharov-prisen. Efter min mening har han brug for vor støtte i dag. I den forbindelse vil jeg gerne sige til dem, der har angrebet han i de seneste uger, at "man skal ikke kaste med sten, hvis man selv bor i et glashus", eller som man sige på engelsk, "*people who live in glass houses shouldn't throw stones*" eller på fransk: "*Qu'as tu a regarder la paille qui est dans l'oeil de ton frère? Et la poutre qui est dans ton oeil à toi, ne la vois tu pas!*"

Mange tak

* * *